

Hals
Arkiv

Orla Meyer, Vester Hassing

Redigeret af Tove Pedersen

Orla Meyer, født den 9. februar 1926, søn af syerske Grethe Meyer og skorstensfejermester Harald Meyer, var en fodboldglad dreng, der gjorde en stormende entre i AaB, da han som 16-årig kom til AaB som yngling.

Hals Arkiv
B18027

Hals Arkiv B18026

Orla gik til gymnastik om vinteren og fodbold om sommeren. Størst lyst havde han til fodbold, og han brugte mange timer sammen med sine venner på fodboldbanen, men han selvtrænede også med sin ven Svend Larsen ved købmand Eriksens forretning, og det mener han selv var medvirkende til sin senere succes ved både VHG og Aab.

Som 16. årig, fik han debut på Aab's ynglingehold. Der blev lagt mærke til ham fra start, da han i første kamp mod Frederikshavns ynglinge scorede 8 af 12 mål. Det gjorde, at han hurtigt fik debut på førsteholdet.

Det eneste spillerne fik af Aab var fodboldstøvler og buskort, så de kunne komme til træning uden udgift til transport. Når Aab spillede udekamp, var de jo sent hjemme i Aalborg, og han fik 20 kr. til en taxa, men så mange penge kunne han ikke klare at bruge på en tur - hans dagsløn var dengang 2 kr. om dagen - så han gik eller cyklede hjem.

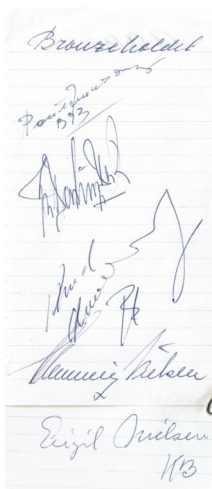
Orla Meyer fik mange oplevelser via fodbolden. Bare det at spille mod de store stjerner, som han jo havde hørt om derhjemme, var oplevelser, som han aldrig glemte.

I to sæsoner blev han topscorer for AaB 1945-1946 og 1946-1947

Orla Meyer i kamp for Aab. Hals Arkiv B18478

Når Orla Meyer spillede mod de mere kendte, samlede han på autografer, bla. af Bronzeholdet og på en holdopstilling til en Bykamp mod Bristol City 2. juni 1946, som er fyldt med spillernes autografer.

Med JBU i Oslo

Orla Meyer Larsen og Kaj Hansen fra Vester Hassing var i 1946 med JBU - Jydsk Boldspilunion - på tur til Norge for at spille kamp i Oslo. Med på turen var også spillernes koner og kærester.

Grethe og Orla Meyer i Oslo. Hals Arkiv B18475

Soldatertiden

Orla Meyer var først soldat i Viborg, hvor han var i samme kompagni som Carl Georg Nielsen, Knud Badsbjerg fra Vester Hassing og Knud Andersen fra Holtet.

1. række nr. 4 fra venstre Orla Meyer, nr. 3 Carl Georg Nielsen
Hals Arkiv B18479

Svend Larsen, Orla Meyer og Kaj Hansen ses som nr. 2, 3 og 5 fra venstre
Hals Arkiv B18474

Kamp mod Bronzeholdet fra 1948

En stor oplevelse var også den 9. september 1964 at spille mod bronzeholdet fra OL i London 1948, og her fik Orla Meyer også flere af spillernes autografer, bla. Henry From, den legendariske målmand, der til OL i Rom 1960 afbrød et straffespark for at sætte sit tyggegummi på den ene stolpe - måske blev modstanderen fra Ungarn hylet ud af det, for han brændte, og Danmark vandt, men tabte desværre finalen til Jugoslavien.

Den sidste del af soldatertiden var Orla soldat i Aalborg. Under hele soldatertiden var han på militærlandsholdet, og det, han især huskede, var en kamp mod Frankrig, der blev overværet af både forsvarsminister Rasmus Hansen, general E. Gørtz og viceadmiral A. Vedel, så det var en kamp, der var fokus på.

De danske Jens'er tabte 3-2, men Orla Meyer scorede Danmarks første mål. Der var også en anden grund til at, Orla Meyer ikke glemte den kamp. Han fik nemlig sin eneste rigtige skade, da han blev eftertækket af en franskmand

Hals Arkiv

Skorstensfejer og Varehusejer

Orla Meyer boede hele livet i Vester Hassing, og både før og efter årene i Aab spillede han for Vester Hassing, samtidig med, at han arbejdede som skorstensfejer hos sin far, skorstensfejmester Harald Meyer, der kørte rundt til sine kunder på en Harley Davidson

Orla Meyer stoppede allerede som 24 årig med at spille i Aab, da han var blevet gift, og havde mulighed for at åbne en butik i Vester Hassing "Varehuset".

Harald Meyer

Skorstensfejer Orla Meyer Hals Arkiv B18030

Orla Meyer

Varehuset på Halsvej 260 (foto fra midten af 1950-erne)

Varehuset blev etableret i 1951 efter tidligere at have været frisørsalon. Før den tid har der bl.a. været manufaktur og urmager. Huset blev bygget omkring 1900-tallet og er meget karakteristisk med de fine hvide linier i murværket mellem vinduerne. I Varehuset solgtes legetøj, lædervarer, porcelæn m.v. og var ikke i konkurrence med Tatol, hvor der solgtes parfumerivarer. Varehuset blev drevet af Grethe Meyer indtil lukningen i 1971. I dag er huset privat beboelse.

FDF' kalender 2003

Orla Meyer bag disken i Varehuset, Halsvej 260
Hals Arkiv B18049

Billedet til venstre:

Orla Meyer er klar til syn af skorstene
Hals Arkiv B18031

Hals Arkiv

Familien

Orla Meyer blev den 26. august 1948 gift med Grethe Luther fra Veddum.

Grethe og Orla Meyer fik i 1951 sønnen Jan, som ikke arvede sin fars evner med en fodbold - efter eget udsagn blev det kun til fodbold på 2. eller 3. holdet i Vester Hassing.

Hals Arkiv
B18476

Grethe og Orla Meyer 26. august 1948.
Hals Arkiv B18029

Jan Meyer født 9. september 1951 døbt i Vester Hassing Kirke 11. november 1951.
Hals Arkiv B18032

Grethe og Orla Meyer sammen med sønnen Orla og svigerdatteren Lisbeth på sølvbryllupsdagen

Hals Arkiv
B18033

Grethe og Orla Meyer boede de to første år i Mølholm, Aalborg, inden de flyttede ind til huset på Halsvej 260 i Vester Hassing, hvor de også fik butikken "Varehuset". Foruden at passe butikken var Grethe i mange år servitricer på især Vester Hassing Kro, men også i Langholt og på Skytten ved Vodskov.

Sølvbryllup 26. august 1973. Hals Arkiv B18034

Hals Arkiv

Fodbold i Vester Hassing

Da Orla Meyer stoppede med at spille fodbold i Aab, spillede han igen for Vester Hassing, indtil han helt stoppede med fodbolden som 44 årig, så mange af en yngre generation, både i Vester Hassing og naboklubberne, fik fornøjelsen af at spille fodbold, både med og mod ham.

Orla Meyer blev også træner for flere omegnsklubber, et år trænede han både Hals og Langholt, og begge hold var med i oprykningskampe - i to forskellige serier - men kun Hals formåede at vinde den sidste kamp og rykke op

Orla Meyer, som træner for et hold fra Langholt-bagerst yderst til venstre Hals Arkiv B18477

De første år, Orla Meyer spillede fodbold, var det på en græsmark, som Vester Hassing Gymnastikforening i årene 1926 til 1938 lejede af Peter Nielsen, Groben. Det var ikke en fast bane, for de flyttede rundt efter, hvor der det år var græsmark. Fårene græssede, når de ikke spillede, så banen skulle tjekkes, inden de kunne spille kamp.

I 1936 købte Vester Hassing Håndværker- og Borgerforening et jordstykke af Peder Pedersen, Bakgaarden, til fast plads til fester og idræt, og den sportsplads var i brug til 1972, hvor kommunen købte den for at bygge plejehjemmet Hassinghave på stedet.

Orla Meyers far lavede en fin scrapbog om Orlas bedrifter, både i Vester Hassing og Aab. Desværre er der ikke dato på udklippene, så de er ikke så nemme at tidsfæste, men det var især fra 1945–50, da Orla var i Aab. Før og efter var det Vester Hassing, for det kom aldrig på tale, at han skiftede til andre klubber.

Karikaturtegning

Orla Meyer blev afbilledet som en karikatur.

Tegningen er venligst stillet til rådighed af "Sifa Idrætshistorisk Samling", men kan også ses på arkiv.dk <https://arkiv.dk/vis/3722937> med yderligere tekst.

Tidligere var det meget brugt, at man til sommerfester m.v. samlede et hold af de bedste fodboldspillere fra de forskellige byer til at spille en kamp mod Aab. Det tiltrak altid mange tilskuere, der skulle se stjernerne, og se, hvordan de lokale helte klarede sig. Her var Orla Meyer efter sin Aab karriere et oplagt valg til de udvalgte hold.

Orla Meyer var også med på et udvalgt hold, der spillede mod AGF fra Århus.

Asaa Stadion lørdag d. 5. august kl. 19

AGF med 9 fhv. landsholdspillere

AGF-holdet: Henry From
Per Knudsen - Niels Andersen
Bjarke Gundlev - Hans Chr. Nielsen - Jørgen Olesen
Gunnar Keldberg - John Andisen - Vagn Birkeland - John Jensen - Claas Pedersen

Førstærket Aså-hold: Berthel Jensen
Frank Søndergaard - Mogens Nielsen, Hon
Benny Nielsen, Dronninglund - Mogens Jørgensen, Frederikshavn - Svend Poulsen, Frederiksh.
Gunnar Steve - Orla Meyer, Aab - Klaus Nielsen - Peter Nielsen - Svend Larsen, Aab.

Kampens dommer: Aage Poulsen, Aalborg.

Forkamp kl. 18: Lilleput Ulsted—Asaa.

Sommerfester, diletant mv.

Da man i 1952 indviede et nyt klubhus, optrådte mange af byens borgere på slap line, og her var Orla Meyer også med:

”Sognerådsformand Søren Fanø, Slagter Larsen, Cykel WERNER, Vesterhassings svar på Søgård i Ulsted, Pastor Vejen, fodbold præsten, Orla Meyer, skorstensfejeren, der var vild med bold, Bjerregård i rollen som Gunnar Nu, KOCH fra sygekassen i rollen som sig selv, Kaj Fisker, som en dreng på 8 år og mange flere i rollen som dem selv.” Og ja, selvfølgelig var Orla Meyer med, for han var glad for at optræde, og var derfor også med i byens diletantforestillinger.

Til en opvisningskamp ved en sommerfest kropsmalede maler Erik Mortensen alle spillerne fra Vester Hassing - de skulle agere spillere fra det fjerne udland - og så blev de kørt i hestevogn til stadion med Henry Hvolgaard som kusk.

Ved VHG's 75 års jubilæum i 2000, var de gamle spillere samlet, og Orla Meyer fortalte om sine oplevelser som fodboldspiller, og da Multihallen blev indviet i 2014 lykkedes det at samle en stor flok af de gamle fodboldspillere fra Vester Hassing. Talen er vedhæftet.

Bagerst fra venstre Bent Jensen, Magnus Kaasgaard, John Nielsen, Søren Hæk, Erik Mortensen, Jørgen Krogh, Kaj Hansen "fisker", Folmer Christensen, Kurt Hansen, Lars Jensen, Victor Bach, Otto Larsen "Sanden", Thorkild Bjerregaard, Svend Erik Jensen "Smeden", Arne Christensen, Jens Veien, Anker Pedersen, Thomas Hovaldt, Henning Simonsen og Kaj Hvolgaard Forrest række fra venstre Carl Erik Pedersen, Gerhardt Pedersen, Orla Meyer, Arne Pedersen og Pouk "Buller" Larsen. Hals Arkiv B18080

Hals Arkiv

Orla Meyer var glad for at spille dilettant, og han mente, at der, når man øvede dilettant, var noget af den samme holdånd som på fodboldholdet - ambitionerne var store, og man trænede meget op til de tre forestillinger, man optrådte med. Orla Meyer var med i bla. "Hosekræmmeren", hvor han spillede hovedrollen og "Krage søger mage".

Efter tiden som skorstensfejer, havde Orla Meyer forskellige jobs, og han sluttede sit arbejdsliv med ca 16 år som pædel på Plejehjemmet Hassinghave, der er bygget på den fodboldbane, hvor Orla Meyer startede med at spille fodbold.

Grethe døde i 2012 og Orla den 8. februar 2018, og de ligger begge begravet på Vester Hassing Kirkegård.

Hassinghave. Hals Arkiv B13773

Orla Meyer ca. 2015. Hals Arkiv B18534

VHG'er i rødt og hvidt

Som indfødt Vester Hassing dreng var det indlysende at jeg som barn i 30'erne blev medlem af den næsten nystartede VesterHassing Gymnastikforening.

Jeg dyrkede som de fleste drenge i byen gymnastik om vinteren og fodbold om sommeren.

Fodboldspillet foregik den gang på Grobens mark, under forhold som i dag ville blive betegnet som umulige. Til gengæld var det med til at udvikle såvel teknik og forudseenhed i spillet.

Jeg fandt hurtigt ud af at det var fodbolden der stod mit hjerte nærmest. Utallige timer er brugt nede ved købmand Eriksens forretning, der hvor der i dag er pub, på hjørnet af springvandspladsen, sammen med min gode ven Svend Larsen. Der blev stillet en ølkasse op af væggen, der blev brugt som mål, og så gik vi ellers i gang med en lille tennisbold. Vi kæmpede, tacklede, dribblede for at få tennisbolden ind i ølkassen. Her øvede vi os også i at tage bolden ned og heade ved at kaste bolden op på væggen. Samme Svend Larsen har jeg for øvrigt spillet utallige kampe med både for VHG og AAB hvor vi begge kom til at spille mange år senere. Den succes vi begge senere fik tilskriver jeg meget den selvtræning vi lavede ved Købmand Eriksens forretning.

Debut som 13 årig

Efter nogle år at have spillet på V. Hassings ungdomshold på Grobens mark rykkede fodboldafdelingen til området ved Bakkegården, det senere Hassinghave. Vi drenge så dengang meget op til de voksne som spillede i JBU's mellemrække. Dette var også grunden til at jeg som 13 årig havde fulgt holdet til et stort stævne i Nørre Uttrup. Vester Hassing havde kun 11 spillere med til stævnet, og skæbnen ville, at allerede kort inde i kampen brækkede Erling Hald benet og måtte køres på sygehuset. Gode råd var dyre. Skulle V. Hassing spille kampen færdig med kun 10 mand. Pludselig var der en af spillerne der råbte "Det er jo Orla der står ude blandt tilskuerne, lad os tage ham med". Herefter blev jeg puttet i et par støvler, og spillede kampen færdig sammen med seniorerne. Resultatet husker jeg ikke, men jeg fandt dog ud af den forskel der er på at spille senior og ungdomsfodbold. Efter denne kamp spillede jeg igen ungdomsfodbold indtil jeg et par år efter blev rykket op som senior i VHG. Igen skete det et par år før tiden, men her var årsagen dog mere naturlig idet VHG på det tidspunkt ikke havde noget ynglingehold.

Overgangen til AAB

Fodboldspillet blev vanskeliggjort under krigen. Der var i de højere rækker således ikke nogen reel Danmarksturnering. På lokalt plan var der dog ikke den store forandring. De hold vi mødte var de sædvanlige Hals, Holtet, Ulsted m.v., men det var måske fordi man var "sulten" efter kampe at AAB's bedste hold i 1942 gav tilsagn om at stille op til en sommerkamp på V. Hassing stadion. Dengang, som nu, havde navnet AAB en særlig klang i hele Nordjylland, og nu kom disse stjerner til Vester Hassing. Jeg var på daværende tidspunkt 16 år, og allerede etableret 1. holdsspiller på V. Hassings hold.

Aldersmæssig var jeg kun 1 års yngling, men som før nævnt var der på daværende tidspunkt ingen ynglingehold i byen.

Jeg glædede mig selvfølgelig op til kampen som en vanvittig for at få lov til at være med til at "banke" alle disse kendte navne.

På en varm onsdag aften på et totalt fyldt V. Hassing stadion spillede vi drømmefodbold og udraderede næsten dette "berømte" hold med 5 - 0, og jeg scorede 3 mål. AAB var jo også dengang altid ude efter spillere som man skønnede kunne forstærke divisionsholdet, og allerede næste dag fik jeg henvendelse fra Aab, som gerne ville overtage mig med det samme.

Eftersom det var en hver drengs drøm at komme til at spille for Aab slog jeg til med det samme. Der opstod nogle uventede problemer da karantænebestemmelserne dengang var betydeligt mere restriktive end i dag. Ved klubsifte i sæsonen blev der således tildelt spilleren et antal måneders karantæne. Jeg husker ikke i dag om det var en måned eller to, og da VHG helst så at jeg blev og spillede sæsonen færdig for klubben opstod der en vis turbulens mellem dels mig, som gerne ville afsted straks, VHG som gerne ville beholde mig og Aab, der gerne ville have mig med det samme fra efterårsturneringens start. Her kom min unge alder mig til hjælp, jeg var på det tidspunkt 16 år. Aab måtte love VHG, at man resten af sæsonen kun måtte bruge mig på ynglingemesterrækkeholdet, ligesom man på den måde ikke kom i karambolage med karantænebestemmelserne. Herefter blev min spilletilladelse udleveret til Aab, og jeg var klar til at tørne ud for storklubben fra efterårets start.

Tiden i AAB

Som sagt skulle jeg i Aab starte på Ynglingemesterrækkeholdet, som efter en god forårssæson var placeret på andenpladsen. I en af de første kampe for min nye klub mødte vi netop Frederikshavn, som var rækkens ubestridte tophold. Frederikshavn var på daværende tidspunkt ubesejret. Kampen foregik i Aalborg og vi vandt kampen med 12 - 0. Jeg var så heldig at score 8 af målene, hvilket udløste den første avisomtale om mig. Sejren rakte dog ikke til at give os mesterskabet, som gik til Frederikshavn. Året efter i 1943 debuterede jeg på Aab's divisionshold 17 år gammel, og dette var starten til 7 gode år i klubben.

Tiden i Aab bragte mig, foruden en masse gode venner, nogle oplevelser som jeg ikke vil bytte for noget.

Jeg har i den periode spillet fodbold på alle de store stadions i Danmark, og nogle uden for landet, for alt mellem 500- og 25.000 tilskuere. Jeg har haft nogle store oplevelser med Aalborg byhold, som jeg havde den store ære at blive udtaget til, jeg har deltaget i nogle kæmpe Bråvallaslag mod København da jeg var udtaget til det Jyske Unionshold, og en enkelt udtagelse, på afbud, er det blevet til på det danske landshold. I min militærtid var jeg fast mand på det Danske militærlandshold som kæmpede mod andre lande i Europa.

Fra min tid i Aab kan jeg naturligvis se tilbage på en masse skægge oplevelser og episoder.

Vi var ikke professionelle på den tid. Det eneste vi modtog fra klubben var fodboldstøvler og et buskort, således at jeg kunne blive transporteret til træning uden omkostninger for mig selv. Man var heller ikke i klubben karrig med at invitere til spisning med damer i den forvisning, at når man nu lagde så meget beslag på manden var det med at holde konerne glade også.

Også på de lange og til tider trælse rejser til København manglede der ikke noget, så mere end en gang har en af fodboldkerne hentet en spiller efter en sådan tur der måske ikke var så morsom at få med hjem.

Her kunne klubben svinge sig op til for mit eget vedkommende efter en tur til København hvor vi kom til Aalborg banegård omkring midnat en søndag aften, og den sidste bus mod Hals var gået, at udbetale 20,- kr. til en Taxa hjem til V. Hassing. Jeg valgte for det meste at gå hjem fra Aalborg. 20,- kr. var mange penge, når man tager i betænkning at min ugeløn dengang var 22,- kr. om ugen.

Sådan en tur hjem fra København kan være utrolig lang, i særdeleshed når man har tabt. Jeg husker i særdeleshed en tur hjem fra Køge hvor vi havde tabt 11 - 0 til de lokale helte. Intet ville lykkes for os i den kamp. Køges landsholdsangriber Hilmar Staalgaard gjorde lige hvad der passede ham i den kamp. Jeg havde selv 3 - 4 oplagte "direktører", men hver gang reddede enten stolpe eller overligger. "Lille" Kaj (Hansen) brændte et straffespark, og i et tilfælde gik vor målmand totalt fejl af en tilbagelægning fra Egon Johansen (daværende landsholdscenterhalf), hvilket fik sidstnævnte til spontant at udbryde "Vi ku' sgu lige så godt have sat en stok i målet". Siden den dag hed vor målmand aldrig andet end Stok.

Det hændte at vi blev sendt med København båden når vi skulle spille derovre, men jeg brød mig ikke særlig meget om at sejle. I særdeleshed husker jeg en tur. Der var vild søgang på turen hjem, og jeg havde det meget dårligt. Min bedste kammerat fra Aab tiden Ove Rønn, der oprindeligt kom fra Thisted, sov på hele turen, mens jeg løb frem og tilbage mellem rælingen og min plads. Sjældent har jeg været så ond i sulet på en kammerat.

En af de største oplevelser jeg havde i min tid med fodbold på topplan var da jeg blev indkaldt til landsholdssamling i stedet for en skadet Carl Åge Præst. Her løb jeg unge knægt fra Vester Hassing sammen med alle datidens store Knud Lundberg, John Hansen fra Frem, Eigil Nielsen, Helge Bronee og hvad de nu hed alle sammen.

I tiden mens jeg spillede i Aab fik jeg den eneste alvorlige skade jeg har haft i min karriere. Det skete ikke i en kamp for Aab, men derimod i en landskamp på militærlandsholdet. En fransk spiller ville saksespærke bolden væk, men i stedet ramte han mig på låret. Der gik ca. 2 måneder inden jeg igen kunne gå normalt, og den dag i dag har jeg stadig en knude hvor jeg blev ramt af den franske støvle. Desværre kostede det mig jo også en halv sæson på Aab's bedste hold.

Den sidste sæson jeg spillede i Aab oplevede jeg at få lov til at spille med min gamle barndomsven og selvtræningsfælle Svend Larsen. Svend kom til klubben i 1949 og kom næsten straks på 1. Holdet. Familien Larsen opretholdt for øvrigt de stolte fodboldtraditioner idet barnebarnet Søren Larsen i firserne og halvfemserne blev en af de fremtrædende spillere i Aab.

Tilbage til VHG

Efter 7 dejlige år i Aab tog jeg i 1950 den beslutning, at nu måtte det være slut. Det kan synes som en drastisk beslutning for en 24 årig, som det oven i købet gik godt for. Jeg fik mulighed for at åbne egen forretning i Vester Hassing og samtidig var jeg blevet gift, så jeg mente ikke mere jeg kunne forsvare overfor både familien, mig selv og Aab at fortsætte med fodbold på topplan. Da jeg til gengæld heller ikke følte mig udbrændt som fodboldspiller hvad var så nærmere end igen at starte for VHG. Da VHG samtidig havde desperat brug for forstærkning til sit bedste hold, der på daværende tidspunkt overhovedet ikke havde fået point i sæsonen mente jeg nok at jeg kunne tilføre holdet en smule. Da yderligere et par spillere kom til blev det begyndelsen til det jeg husker som den bedste periode i VHG fodbolds historie. 42 kampe i træk blev det til uden nederlag, og jeg var med i dem alle.

Den treogfyrretyvende kamp, som desværre var den måske vigtigste, gik det galt. For et rekordstort publikum på Nørresundby stadion tabte vi desværre kampen om oprykning til serie 1 med 8 - 3 til Vejgård. I mellemtiden var det som sagt blevet til 42 kampe uden nederlag, hvilket, så vidt jeg ved stadig er rekord i dansk fodbold. En af de kampe der står klarest i erindringen var oprykningskampen til mellemrækken i 1952 mod Halvrimmen I.K. Kampen blev spillet på neutral bane, igen var det Nørresundby stadion der lagde græs til. Halvrimmen var foran med 4 - 0 efter den første halve time, uden i øvrigt at have været meget bedre end os. Jeg tænkte med gru tilbage på kampen for Aab i Køge hvor vi tabte 11 - 0, mens sidst i halvlegen fik vi hul på bylden, og kunne gå til pausen kun bagud med 1 - 4. I pausen var der fest og stemning i Halvrimmens omklædningsrum, og blandt deres tilskuere. Mange Vester Hassing borgere der var kørt til Nørresundby for at følge os i denne kamp måtte lægge øre til mange hånlige tilråb fra Halvrimmen tilskuere. I vores eget omklædningsrum var stemningen også en anelse trykket. Nu var vi nået så langt, og skulle vi så falde i den sidste kamp. Vi spyttede i næverne og gav hinanden håndslag på, at selvom situationen så umulig ud, så skulle det lykkes. Det der virkelig satte os op til 2. Halvleg var da vi på vej ud til anden halvleg hørte en Halvrimmenspiller bestille 2 kasser bajere til deres oprykningsfest. Da knyttede vi næverne ekstra og sagde til hinanden at det skal de ikke slippe godt fra.

I en formidabel 2 halvleg spillede vi Halvrimmen ud af banen, og fik reduceret til 3 - 4, og gik så igen lidt i stå. Stillingen holdt sig til der manglede 40 sekunder da vor højre wing gik til baglinien og lagde en perfekt bold lige ind i hovedet på mig. Det var en særdeles dejlig fornemmelse at se netmaskerne blafre ved udligning til 4 - 4. Omkampen vandt vi med 2 - 0 på to mål af mig, og det var med stor fornøjelse at vi kunne fortælle Halvrimmen spilleren, at de to kasser bajere kunne de nu gå hjem og drikke som gravøl.

Vi kiksede som sagt chancen for oprykning til serie 1 ved nederlaget til Vejgård.

I de følgende år nåede vi aldrig mere de højder vi havde nået i de 42 kampe vi havde spillet uden nederlag. Jeg fortsatte karrieren i VHG i endnu 13 år, og sluttede først som aktiv fodboldspiller i 1966, 40 år gammel.

I denne periode var jeg også en kort overgang indblandet i lederarbejdet i foreningen, bl. a. som kasserer. Den gang var der heller ikke hver sæson fast træner, så vi spillere skiftedes mange gange til at forestå træningen.

Tillykke VHG

Afslutningsvis vil jeg gerne slutte denne lille gennemgang af nogle af de oplevelser min sport har bragt mig ved at ønske VHG tillykke med jubilæet. Som en af de få VHG`ere der har været med næsten fra starten, foreningen er jo kun et år ældre end mig, vil jeg takke for nogen af de mange gode stunder jeg har haft i foreningen, blandt gode venner og sportskammerater. VHG er barndomsklubben hvor jeg trådte mine barndomssko, eller mine første fodboldstøvler, og klubben hvor fra jeg kom videre til oplevelser, som kun er de færreste beskåret.

Kildemateriale:

Scrapbøger mv. lånt af Jan Meyer